

PASAULES BESTSELLERS

Tikšanās Rivjēnā

DŽŪLSA VEIKA

DŽŪLSA VEIKA

*Tikšanās
Rivjērā*

JULES WAKE

*Escape to
the Riviera*

DŽŪLSA VEIKA

*Tikšanās
Rivjērā*

KONTINENTS
RĪGA

**UDK 821.111-31
Ve 198**

Copyright © Jules Wake 2016
Originally published in the English language by AVON – a
division of HarperCollins Publishers Ltd.
Jules Wake asserts the moral right to be indentified
as the author of this work
All rights reserved

Džūlsas Veikas romāna “Tikšanās Rivjērā”
publicēšanas tiesības pieder
“Apgādam “Kontinents””

No angļu valodas tulkojusi Biruta Vaivode
Vāka noformējums latviešu valodā “Apgāds “Kontinents””
Vāka foto © Anna Lurye/Shutterstock.com

ISBN 978-9934-25-044-6
© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
“Apgāds “Kontinents””, 2022

*Pateicībā par itin visu – veltu
savai īpašajai aģentei Brū.*

Pirmā nodaļa

Bija skaidrs, ka neviens soģis pasaulē nenotiesātu viņu par ļaušanos kārdinājumam nožņaugt savu māsasmeitu, vai ne? Kerijas smadzenēs tīkamā harmonijā atkal un atkal atbalsojās vārdu savienojums “attaisnota slepkavība”. Patiešām gan, viņai gandrīz pilnīgi noteikti izdotos tikt cauri sveikā. Pusaudži bija blēdigi niekkalbji, lai gan viņas māsai te atrastos šis tas piebilstams. Meitas nepakļāvības izpausmes Endžela prata uztvert ar apkārtējās pasaules nepietiekami novērtētu aukstasinību, bet viņa jau allaž bija izcēlusies ar spēju samierināties un pieciest. Savukārt Kerijai bija grūti nereāgēt. Kā tas varēja būt, ka viņa spēja tikt galā ar klasi, kas pilna ar citu večāku bērniem, bet jutās gatava nožņaugt savu māsasmeitu, kura uzvedās – nav cita vārda – kā vīzdegunīga madāmiņa? Būtu aplami pavēstīt šo secinājumu skalī, tālab nožņaugšana šķita visnotāl saprātīgs risinājums. Pirksti neviļus noraustījās. Tiešām, tiešām, tā bija ļoti vilinoša doma.

– Ka es tev saku, mēs netiksim iekšā, – Džeida jau trešo reizi skalā balsī pavēstīja savā “esmu saīgusi” tonī, tā-

dējādi izraisot nelabvēlīgu interesu no rindā stāvētājiem aizmugurē. Neapšaubāmi, daudzi vecāki kvēlā atvieglo-jumā nopūtās, ka šis bērns nav viņu atvase.

“Vai Džeida vispār apjēdz, cik tuvu nonākusi brīdim, kad izdvesīs pēdējo elpu?”

– Nudien smieklīgi, es taču tev teicu, ka vajadzēja pirkst biļetes internetā, – meitene sūrojās, pat nemēģinot izbau-dīt apmierinājumu, ka šoreiz viņai izrādījusies taisnība.

Kerija veltīja māsasmeitai drūmu skatienu. Pirmkārt, viņa nekādā gadījumā nevēlējās maksāt par katru biļeti vēl divas mārciņas tikai tāpēc, lai ērti veiktu šo pirkumu savās mājās, un, otrkārt, būtu mulķīgi to darīt, lai redzē-tu filmu, ko iespējams atrast un noskatīties televīzijā. “Brokastis pie “Tifanija”” taču bija uzņemtas pirms vai-rāk nekā piecdesmit gadiem.

– Pag, gan jau mēs varam izvēlēties kaut ko citu. – Elans soli atkāpās, lai ielūkotos monitoru blokā, kas re-klamēja vēl vismaz vienpadsmīt patlaban skatāmas filmas.

– Pareizi, – apliecināja aiz letes sēdošā meitene, kura iz-misīgi vēlējās pasteidzināt neizlēmīgo kompāniju. – Viens no seansiem sāksies pēc divām minūtēm.

“Diez, kurā pusē viņa nostājas, ja drīz zaudēs darbu, kad cilvēki vairs nepirkst biļetes kasē, bet pārmaksās, ie-gādājoties tās tiešsaistē?”

Ja tas tā patiešām notiks, vairs neradīsies iespēja rīko-ties spontāni un ātrumā izlemt par labu tai vai citai fil-mai, proti, izmēģināt laimi. Tiesa gan, Kerija jau gadiem ilgi nebija paļavusies uz veiksmi. Pēkšņā mulsumā viņa apjauta, ka šajā dzīves posmā spontanitātes krājumi ir ab-solūti izsīkuši. “Vai gadu gaitā tas notiek ar katru? Vai

tas nozīmē pieaugšanu? Briedumu? Bet varbūt es gluži vienkārši klūstu arvien garlaicīgāka?"

– Kura filma sāksies pēc divām minūtēm? – Kerija izslējās un apveltīja kasieri ar žilbinošu smaidu. – Pag, nesakiet neko. – Viņa pievērsās pārējiem. – Ejam? Tas būs pārsteigums.

Pārējie raudzījās pretī tā, it kā Kerija būtu zaudējusi prātu. "Gluži saprotami, jo kur pēkšņi manā galvā radušies šī trakā iedomā?"

– Ko? To taču nedrīkst, – iebilda Endžela. – Mēs pat nezinām, kas tā par filmu. Var gadīties, ka mums tā riebsies.

– Nudien smiekligi. Kāpēc tu runā tādas ērmības? – Džeida nosodoši pašūpoja galvu. – Droši vien biletēs ir dabūjamas tikai uz draņķīgām filmām, ko neviens negrib skatīties.

– Tas ir riskanti, dārgā, – savu artavu piemeta arī Elans.

– Bet varbūt tas būs jautri! – Kerijas entuziasms pieņemās spēkā par spīti tam, ka viņai pretī raudzījās trīs sejas, kas pauda dziļu skepsi. – Var taču gadīties, ka mēs ar prieku noskatīsimies filmu, ko citādi nemūžam neizvēlētos, un tādējādi paplašināsim savus pieredzes apvāršņus. Atklājumu pilns ceļojums nezināmajā! Nekad nevar zināt... ja nu mēs būsim sajūsmā? Nemaz nerunājot par cerībām, ka...

– Tikai kurš gan tā dara? – Džeida uzsvēra katru vārdu ar atšķirīgu grimasi.

Ja īdzīga sūrošanās jebkad klūs par olimpisku sporta veidu, Džeida katrā ziņā izcīnīs zelta medaļu. – Tā rīkotos tikai nožēlojami neveiksminieki.

– Hm, ja jūs būtu tik laipni... – kasiere ar galvas mājienu norādīja uz nemierīgajiem biļešu kārotājiem. – Varbūt labāk paejet maliņā, kamēr izlemsiet.

– Nē, nekādā gadījumā. Negrasos vēlreiz stāvēt rindā. – Džeida pievērsās meitenei aiz letes. – Vai ir atlikušas biletēs uz tādu filmu, kas nav totāli draņķīga?

– Divās zālēs demonstrē šobrīd visai populāru lenti “Nepiemērots vīrietis”.

– Darīts. – Džeida veltīja Elanam smaidu, kas nebūt nepauda atvainošanos. – Piedodiet, El, tā ir meiteņu filma.

– Tas nekas, gan jau es izturēšu. – Elana skatienā ie-dzirkstījās uzjautrinājums.

Pateicīgi uzsmaidījusi viņam, Kerija sameklēja maku.

– Četras biletēs, lūdzu.

– Vai kāds zina, par ko ir tā filma? – jautāja Endžela.

– Nav ne jausmas, bet tajā piedalās misters Kārdinošā Pēcpuse; ja nekā cita tur nebūs, mēs vismaz patīksmināsimies par vīrieti kā konfekti. Piedodiet vēlreiz, El.

Nu Džeidas pasaulē atkal valdīja miers un kārtība.

– Vai tikai tas mazliet neizklausās pēc seksisma? – pa-kircinājās Kerija, kura atkal bija atguvusi pamatu zem kājām.

– Iesūdzī mani, bet esmu pārliecināta, ka tu man piekritīsi. – Džeida pasmīnēja. – Vēlreiz atvainojos El, bet vīrietis ar tik pievilcīgu pēcpusi nudien ir staigājošs sekса iemiesojums.

– Džeida! – iesaucās Endžela tādās kā tēlotās šausmās, tad piebilda: – Tomēr joprojām nav skaidrs, par ko īsti ir filma.

Samaksājusi par biletēm, Kerija noglabāja naudas ma-

ku somā. – Es spriežu, ka nosaukumā ir ietverts mājiens, kas beigu beigās izrādīsies pretrunā ar ekrāna darba saturu. Superīgs nepiemērots vīrietis klūs par superīgu pie-mērotu vīrieti.

– Ir ierunājusies scenāriste. – Dodoties Septītās kino-zāles virzienā, Elans apskāva viņu ap pleciem.

– Tādā gadījumā man liekas, ka tā ir laba sākotnējās izvēles alternatīva, – atzina Endžela. – Tiesa gan, varbūt mazliet netaisnīga, ja runājam par vienīgo vīriešu kārtas pārstāvi mūsu kompānijā.

– Nu, Els tā kā tā dod priekšroku romantiskām filmām, nevis kautiņiem un slepkavībām asa sižeta trilleros. Jūs taču esat radis pie visām tām būšanām filmās “Lepnumis un aizspriedumi”, “Tālu no trokšnainā pūļa”, pareizi? – Džeida nodrebinājās. – Es tā priecājos, ka pēc šī skolas gada beigām man vairs nekad, nekad nevajadzēs noņemties ar angļu literatūru.

– Rodas aizdomas, ka tikpat lielā mērā tas iepriecinās arī tavu skolotāju. – Elans piemiedza ar aci. – Man nudien nav iebildumu noskatīties kaut ko jauku un nesarež-ģītu, turklāt esmu pārliecināts, ka filmā aci priecēs arī kā-da daiļa dāma. – Elana plauksta sakļāvās ap Kerijas plecu.

Paldies Dievam, ka viņš bija radis pie pusaudžu izda-ribām. Kerija cieši savija kopā viņu pirkstus. Elans bija skolotājs tajā pašā skolā, kur Kerija strādāja uz nepilnu slodzi, mācot drāmas un teātra mākslas pamatus. Laimī-gā kārtā Džeidas uzvedība nespēja šo vīrieti nedz uz-traukt, nedz samulsināt.

Pustumšajā zālē sameklējuši savas vietas, viņi apsēdās. Bija sākusies reklāmu demonstrēšana, tomēr vienaldzīgā

publika nepievērsa nekādu uzmanību eleganti uzņemtajām minifilmīnām. Džeida pārlūkoja interneta lapas telefonā, kura mirdzošais ekrāns kalpoja par atgādinājumu Kerijai izslēgt savu aparātu. Elans viņai līdzās darīja to pašu.

– Ričards Medokss, – Džeida pavēstija, pavēršot telefonu pret savu māti.

Bija dzirdams, ka Endžela asi un strauji ierauj elpu.

Kerijas kuņģis šķita apmetamies otrādi. Telefona ekrāna atblāzma ļāva saskatīt Endželas izbaiļu pilno sejas izteiksmi.

Māsa satvēra Kerijas roku, kas gulēja uz sēdekļa paroča.

– Viņš ir misters Kārdinošā Pēcpuse, – paskaidroja Džeida, paliekusies garām mātei, lai parādītu Kerijai Ričarda Medoksa kailumu.

No Kerijas plaušām šķita izsūknēts gaiss, turklāt kāds bija pamanījies atbrīvot viņas kājas no visiem kauliem. Atlika vienīgi pateikties par Endželas ciešo tvērienu, jo pretējā gadījumā viņa noslīdētu uz grīdas kā ūdens gabals un nonāktu zem priekšējā sēdekļa.

– Tas ir jūtūba video, gluži kails Medokss Kalifornijas pludmalē. Redzama tikai viņa pēcpuse.

Aina ar sīku sirds formas dzimumzīmi ieurbās Kerijas smadzenēs kā uzmācīgs kirmis, no kura nav iespējams atbrīvoties, arī vairākkārt samirkšķinot plakstus.

– Video nav redzama viņa mantība, sirsnīgs paldies. Tas nudien būtu zemiski. Neskatieties, El. – Meitene pāvēcināja telefonu.

– Paldies, Džeida, neskatīšos.

Spējš mūzikas uzbrāzmojums, kas pārvēlās zālei no

kreisās uz labo pusi kakofoniskā vilnī, apklausināja visas sarunas, un Džeida izslēdza telefonu.

Endželas pirksti ieslīdēja Kerijas plaukstā, dāvājot vārgu spiedienu. Tas palīdzēja saņemties, tomēr sirds lēkāja krūtīs kā satrakojies kovboja zirgs. Muļķīgās smadzenes atkal un atkal atgriezās pie izteles ainas, kur minēto dzimumzīmi glāsta viņas rāditājpirksts un naga galiņš perfekti iegulst sirsniņā, kas atrodas labējā pēcpuses vaiga augšpusē. Mazliet sarāvusies, Kerija saspringa, apjautusi, ko patlaban dara.

– Vai viss kārtībā? – pačukstēja Endžela.

Kerija tumsā papurināja galvu, bet nespēja izdvest ne vārda. Sažņaugusies pakrūte liecināja par baiļu un ļauju nojausmu uzplūdiem. Viņa izslējās taisnāk. Apbrīnojamā kārtā Kerijai izdevās noturēt ķermenī nekustīgu, lai gan radās sajūta, ka tā iekšpusē darbojas ieslēgts blenderis.

Reiz tam vajadzēja notikt. Nudien brīnums, ka viņai bija izdevies no šāda briža izvairīties tik ilgu laiku, ja uz ekrāniem cits pēc cita turpināja iznākt grāvēji ar Ričardu Medoksu galvenajā lomā.

Krūtīs Kerijai cīkstējās nelabums ar ziņkāri. "Aizritējuši tik daudzi gadi. Esmu uzvedusies priekšzīmīgi, neesmu sekojusi viņa gaitām, neesmu iedrukājusi viņa vārdu gūgles meklētājā. Man ir izdevies novērst skatienu no žurnāla *Hello*, kad gaidu rindā pie kases *Marks and Spencer* veikalā, esmu pieradinājusi sevi nesarauties, kad skolotāju istabā kāds apspriež Ričarda jaunāko filmu vai arī izsakās, ka viņa vārds atkal tiek saistīts ar kārtējo blondo seksbumbu, kam piemīt visai apšaubāmas gara spējas. Nu labi, tā domāt nav jauki. Pilnīgi iespējams, ka tās meičas

ir ļoti gudras, bet būtu patikami, ja viņas piedevām vēl nekristu citām sievietēm uz nerviem ar savu nevainojamo dailumu, vai ne?”

Tomēr varēja gadīties, ka tas viss ir tikai Kerijas iedomas. “Ja nu šī vīrieša parādīšanās uz ekrāna vispār neuzjundīs mani ne mazākās emocijas?” Ričards nebija satapts jau ilgi, precīzāk, astoņus gadus un desmit mēnešus, plus mīnus dažas dienas. To Kerija atcerējās tāpēc, ka šodien bija pirmais jūlijs, bet Ričards bija devies projām augusta banku brīvdienās. Cits iemesls šāda fakta ie-gaumēšanai neeksistēja.

“Sasodīts, kālab es neesmu to izdarījusi jau agrāk? Proti, atbrīvojusies no sava dēmona?” Tikai nelaimē tā, ka Ričards nebija dēmons, pat sliks cilvēks ne, tikai gluži vienkārši vīrietis no Kerijas pagātnes. “Būtu vajadzējis to izdarīt jau sen.”

Viņa saspieda māsas plaukstu, lai pierādītu, ka absolūti viss ir labākajā kārtībā.

Kerijai patika slaidās un lokanās gaišmatainās aktrises atveidotā dzīvīgi žirgtā varone, kas lika krietni pasvīst galvenās vīriešu lomas tēlotājam. Prasmīgi uzrakstītais scenārijs piedāvāja izklaidi un asprātīgus dialogus, kā arī lieliski izraudzītas darbības vietas, proti, Nujorku bez bliivas satiksmes un nomācoša mitruma. Viņa prata pienācīgi novērtēt gan darbībā ievītos konfliktus, kuru uzdevums bija šķirt galvenos varoņus, gan epizodi, kas lika skatītājiem prātot, vai šie divi jebkad būs kopā, proti, kadru, kur vīrietis domīgi un ilgpilni palūkojas pār plecu uz sievieti, kas vientulīgi paliek sēžam Hailaina parkā. Kerijai patiešām veicās lieliski. Viņa koncentrēja visu uzma-